

Гра в бажання

КУПИТИ

Мрія Люсі Гарт ніколи не здійсниться. Вона хоче всиновити семирічного сироту Крістофера. Їхня прив'язаність розпочалася з книжки «Годинниковий острів» Джека Мастерсона. Та без стабільності і грошей стати однією родиною неможливо.

І саме тоді, коли дівчина готова опустити руки, Джек Мастерсон оголошує, що написав нову книгу. А головне — її зможе отримати тільки одна людина у світі, яка виграє змагання на справжньому Годинниковому острові. І ця перемога — справжній шанс для Люсі і Крістофера. Та для цього дівчині доведеться позмагатися з безжальними колекціонерами, підступними суперниками та дуже харизматичним і безжальним Г'юґо Різом — ілюстратором книжок про Годинниковий острів. Але фінал здивує всіх — Джек Мастерсон готує сюрприз, який може назавжди змінити їхні життя. Зворушлива і світла історія про цінність родини, перемогу любові над байдужістю і силу добрих книжок. Щирий та захопливий роман «Гра в бажання» називають Віллі Вонкою для книголюбів. Фантастична історія про Джека Мастерсона і його Годинниковий острів, що не відпускатиме до останньої сторінки.

Пролог

Щоночі Г'юго виходив на прогулянку Пляжем о П'ятій, але цієї ночі, вперше за п'ять років, блукаючи, він протоптав на піску напис sos. Він ретельно обводив літери, роблячи їх достатньо великими, аби можна було побачити з космосу. Не те щоб це мало якесь значення. До світанку приплив вимие П'ятірку начисто.

Назва «Пляж о П'ятій» була маленькою примхою з боку Джека. «Це доля» — саме так говорив він про знахідку цього маленького клаптика атлантичного лісу, двадцять з гаком років тому. Ці тридцять шість гектарів прямо біля узбережжя південного Мену утворювали майже ідеальне коло. Джек Мастерсон, який створив Годинниковий острів на папері та в уяві, тепер міг побудувати його в реальному житті. У своїй вітальні Джек зберігав годинник, у якому замість цифр були зображення різних куточків острова: маяк — о дванадцятій, пляж — о п'ятій, гостьовий котедж — о сьомій, Колодязь бажань — о восьмій — що призводило до розмов на кшталт:

— Куди ти йдеш?

— На П'яту.

— Коли ти повернешся?

— До Маяка.

Місця були годинами. Години були місцями. Спочатку це збивало з пантелику. Потім зачаровувало. Все це більше не здавалося Г'юго ані заплутаним, ані милим. Жити в такому будинку — можна з глузду з'їхати. Можливо, саме це й трапилось із Джеком. Або це сталося з Г'юго.

SOS

Врятуйте Нашу Свідомість.

Пісок під його босими ногами був таким холодним, що здавався мокрим на дотик. Який це був день? 14 травня? 15 травня? Він не був впевнений, але знав, що літо вже близько. Його п'яте літо на Годинниковому острові. Можливо, думав він, одне літо було зайвим. Чи зайвими були всі п'ять?

Г'юго нагадав собі, що йому лише тридцять чотири, що означало — якщо він усе правильно підрахував (що не факт, бо з художників кепські математики) — він провів майже п'ятнадцять відсотків свого життя на цьому острові, вдаючи бісову няньку для дорослого чоловіка. Чи міг він поїхати? Він мріяв про це роками, але так, як підліток мріє втекти з дому. Зараз було по-іншому. Зараз він мав плани, або принаймні планував усе спланувати. Куди

йому, зрештою, було їхати? Назад до Лондона? Там була його мама, але вона тільки-но почала нове життя — новий чоловік, нові падчерки, нове щастя — або щось на нього схоже. Він не хотів заважати. Добре, тоді Амстердам? Там він взагалі не зможе працювати. Рим? Та ж сама історія. Може, тоді Мангеттен? Бруклін? Або десь кілометри зо два від Портленда, щоб він міг приглядати за Джеком з близької, проте здорової дистанції?

Чи міг Г'юго це зробити? Чи міг покинути давнього друга тут на самоті, без підказок про те, як розрізнити одну годину від іншої, а маяк від гостьового будинку?

Якби ж старий знову почав писати. Взяв ручку, олівець, друкарську машинку, паличку, щоб писати на піску... будь-що. Г'юго готовий був навіть записувати за Джеком, якби той по-просив, — і вже пропонував йому такий варіант.

— Будь ласка, заради бога, Чарльза Дікенса та Рея Бредбері, — казав він Джеку ще вчора, — напиши хоч щось. Що завгодно. Марнувати такий талант, як у тебе, це наче спалити купу грошей перед будинком бідняка. Це жорстоко і нищо.

Ці ж самі слова Джек кинув йому в обличчя багато років тому, коли сам Г'юго пропивав свій талант до смерті. Вони відчувались так само гостро й правдиво, як і тоді. Мільйони дітей сьогоднішніх, як і мільйони дітей вчорашніх, плакали б від щастя, якби Джек Мастерсон опублікував ще одну книгу про Годинниковий острів та загадкового Майстра Мастермайнда, який жив у тінях і здійснював бажання хоробрих дітей. Видавець Джека регулярно надсилав коробки з листами від шанувальників, тисячі дітей закликали його писати знову.

SOS — благали ті літери.

Врятуйте Наші Історії.

Але за ці п'ять років Джек не зробив нічого, тільки порпався у саду, читав декілька сторінок книжки, подовгу дрімав, пив забагато вина за вечерею і провалювався у свої кошмари ще до того, як годинникова стрілка сягала Доку о Дев'ятій. Щось мало змінитися. І скоро. Сьогодні за вечерею Джек не допив до дна пляшку вина, як робив зазвичай. Сидів дуже тихо, що було або добрим знаком, або дуже поганим. І ніяких в'їдливих загадок, навіть його улюбленої...

Два чоловіки на острів пішли й винять у всьому воду

За втрату дружини й загибель дочки у негоду,

Хоч пологів та шлюбу не зріли вони.

То ж у чому секрет у дівчат та води?

Чи варто сподіватися, що Джек прийде до тям? Хоч колись?

Г'юго пішов по піску до краю прибою. Він дозволив хвилям підкрастися прямісінько до ніг — але не далі. Вони з океаном більше не спілкувалися. Чи це ексцентрично? Так. Але нічого. Він художник. Він має бути ексцентричним. Колись він любив океан, любив бачити його щоранку й щоночі, спостерігати за всіма його гранями та образами. Не так багато людей знає, який океан у кожен із сезонів, у кожную з місячних фаз, але він знав. Тепер він знав, що океан такий же небезпечний, як і сплячий вулкан. Величний у стані спокою, він міг руйнувати королівства, коли хотів. П'ять років тому він знищив маленьке химерне королівство Годинникового острова.

Джек, може, й вірив у здійснення бажань — принаймні давним-давно, — але Г'юго — ні. Він досяг свого важкою працею та сліпою удачею. Нічим більше. Але цього вечора Г'юго загадував бажання за бажанням: щоб щось висмикнуло Джека з його апатії, зняло закляття, дало йому сенс писати знову. Хоч якась причина. Любов: гроші. Щоб зробити на зло? Хоч щось, аби тільки не повільно топитися у каберне за завищеною ціною.

Г'юго відвернувся від води. Знайшов черевики й обтрусив з них пісок. Коли він приїхав на Годинниковий острів, то поклявся, що це лише на місяць чи два. Потім Г'юго казав собі, що залишиться, аж поки Джек не стане на ноги. П'ять років по тому він і досі був тут. Ні. Це все. Час вичерпано. Час їхати. Наступної весни його вже тут не буде. Він не міг просто сидіти й дивитися, як його давній друг тьмяніє, як чорнила на старому папері, допоки ніхто не зможе прочитати написані рядки.

Зробивши вибір, Г'юго рушив до стежки. Аж раптом побачив, що у вікні спалахнуло світло. У вікні письменницької фабрики Джека. У кімнаті, куди в останні роки заходила лише покоївка... у якої сьогодні був вихідний. Світло у вікні було неяскраве, золоте. Джекова настільна лампа. Він сидів за своїм столом уперше за всі ці роки. Невже Мастермайнд знову взявся за перо?

Г'юго чекав, що світло зараз згасне і виявиться помилкою, примхою, що це Джек просто шукає загубленого листа або просто подів кудись книжку. Світло горіло собі далі. Завеликі сподівання, проте Г'юго вірив усім серцем і загадував бажання на кожную зірку нічного неба. Всі його бажання, надії та молитви були про це. Він молився про найдавніше біблійне чудо — про воскресіння мерця.

—Добре, старий, — промовив він до світла у вікні будинку на Годинниковому острові, — давно пора, чорт забирай.

КУПИТИ